

Arrestnummer
<i>C1 1442 / 2025</i>
Repertoriumnummer
2025 / 3654
Datum van uitspraak
7 november 2025
Notitienummer griffie
Notitienummer parket-generaal
2025/PGG/460 2025/VJ11/251

PRO Vint.Fed

*d.d. 20/11/2025
Bij arrest van het Hof van Cassatie
d.d. 23-01-2026 (m)
werd het cassatieberoep niet toelaatbaar
verklaard*

Hof van beroep

Gent

Arrest

tiende kamer
correctionele zaken

Not.nr. BG.63.97.171/23

In de zaak van het OPENBAAR MINISTERIE

tegen

1. nr (RRN
met Belgische nationaliteit,
geboren
wonende te
- beklaagde -

verdacht van:

A. nagelaten te hebben de nodige maatregelen te nemen om het dier dat hij hield, verzorgde of te verzorgen had, een in overeenstemming met zijn aard, zijn fysiologische en ethologische behoeften, zijn gezondheidstoestand en zijn graad van ontwikkeling, aanpassing of domesticatie, aangepaste voeding, verzorging en huisvesting te verschaffen, namelijk:

(art. 4, § 1 en 36, 30, wet 14 augustus 1986 betreffende de bescherming en het welzijn der dieren)

A.1. te op 17 januari 2023

door het huisvesten van runderen zonder dat alle dieren konden beschikken over permanent drinkwater, waarbij de gebruikte bindstelsels niet veilig waren, in die zin dat een elftal runderen stond aangebonden met koorden, waarbij niet alle runderen konden beschikken over een droog en comfortabel ligbed, waarbij zes runderen in een stal stonden op een ganse berg mest, waarbij een negental runderen in een stal stond waarvan het dak deels was ingestort waardoor het verblijf deels was ondergelopen, het ligbed veel te nat was en de vacht van deze runderen bevuild was en waarbij in de dierenverblijven materiaal werd aangetroffen dat kwetsend kan zijn voor de dieren, namelijk een plank met uitstekende nagels;

A.2. te op 25 maart 2024

door het huisvesten van runderen zonder dat alle dieren konden beschikken over permanent drinkwater, waarbij de gebruikte bindstelsels niet veilig waren, in die zin dat drie runderen stonden aangebonden met koorden, waarbij niet alle runderen konden beschikken over een droog en comfortabel ligbed, waarbij twee runderen in een stal stonden waarvan het dak

deels was ingestort waardoor het verblijf deels was ondergelopen, het ligbed veel te nat was en de vacht van deze runderen bevuild was, waarbij in de dierenverblijven materiaal werd aangetroffen dat kwetsend kan zijn voor de dieren, namelijk houten planken en een autoband, waarbij de omheining van de weide gebrekkig was en de runderen veel te donker werden gehuisvest.

Eveneens lastens gedaagde een definitief en levenslang verbod uit te spreken van het recht om nog runderen te houden, dit in toepassing van artikel 40 van de wet van 14 augustus 1986.

* * * *

1.1 De rechtbank van eerste aanleg West-Vlaanderen, afdeling Ieper, kamer I.15, besliste bij vonnis van 21 november 2024 op tegenspraak als volgt:

"Verklaart de tenlasteleggingen A1 en A2 in hoofde van **DEWEZEN.**

Veroordeelt **voor de hierboven omschreven en bewezen verklaarde tenlasteleggingen samen, tot een GELDBOETE van 100,00 euro, verhoogd met 70 opdecimes en gebracht op 800,00 euro, of een vervangende gevangenisstraf van 8 dagen.**

Beveelt dat de tenuitvoerlegging van het vonnis wat betreft de uitgesproken GELDBOETE zal worden uitgesteld voor een termijn van 3 jaar te rekenen vanaf heden, doch slechts voor een gedeelte van 50,00 euro, verhoogd met 70 opdecimes en gebracht op 400,00 euro.

Legt aan **met toepassing van artikel 40 van de wet van 14 augustus 1986 het VERBOD op tot het houden van runderen voor een periode van 3 jaar.**

Bijdragen en kosten

Veroordeelt **tot betaling van:**

- een bijdrage van 1 maal **200,00 euro**, zijnde de som van 1 maal 25 euro verhoogd met 70 opdecimes, ter financiering van het Fonds tot hulp aan de slachtoffers van opzettelijke gewelddaden en de occasionele redders;
- een bijdrage van **24,00 euro** aan het Begrotingsfonds voor juridische tweedelijnsbijstand;
- een vaste vergoeding voor beheerskosten in strafzaken. Deze vergoeding bedraagt **58,90 euro**;
- de kosten van het geding, tot heden begroot op **35,38 euro.**"

1.2 Tegen dit vonnis werd hoger beroep ingesteld door het afleggen van een verklaring op de griffie van de rechtbank van eerste aanleg West-Vlaanderen, afdeling Ieper, op:

- 17 december 2024 door de beklaagde
- 20 december 2024 door het openbaar ministerie.

Deze partijen dienden tegelijk ook elk een verzoekschrift in op die griffie, zoals voorgeschreven door artikel 204 Wetboek van Strafvordering.

1.3 Het hof hoorde op de openbare rechtszitting van 11 september 2025 in het Nederlands:

- de beklaagde
- het openbaar ministerie vertegenwoordigd door advocaat-generaal.

2.1 De beide verklaringen van hoger beroep tegen het vonnis van 21 november 2024 zijn tijdig en regelmatig naar de vorm. Dat is ook het geval voor de ingediende grievenformulieren.

2.2 De beklaagde duidde in het grievenformulier nauwkeurige grieven aan met betrekking tot de procedure (reden: schending van art. 780, 3° Gerechtelijk Wetboek), de schuld en de straf, inclusief het verbod tot het houden van dieren. In de rubriek "Andere" betwist de beklaagde de beslissing van de eerste rechter met betrekking tot de bijdragen, de vaste vergoeding en de kosten van de strafvordering. In een (zeer moeilijk leesbaar, handgeschreven) bijvoegsel van het grievenformulier verduidelijkt de beklaagde verder de redenen van de aangeduide grieven.

Ook het openbaar ministerie duidde een nauwkeurige grief aan, meer bepaald met betrekking tot de straf.

2.3 De hoger beroepen van respectief de beklaagde en van het openbaar ministerie zijn ontvankelijk (art. 203 en 204 Wetboek van Strafvordering).

Het hof beslist in dit arrest binnen de perken van de hoger beroepen en vervolgens van de grieven zoals bedoeld in artikel 210 Wetboek van Strafvordering. In dit verband stelt het hof vast dat er geen redenen zijn om ambtshalve een grief in de zin van deze bepaling op te werpen.

3.1 Op 10 januari 2023 ontving de Inspectie Dierenwelzijn een melding van het FAVV over de huisvesting en verzorging van de runderen die de beklaagde hield, op zijn boerderij gelegen aan De Inspectie Dierenwelzijn voerde daarom op 17 januari 2023 een controle uit. Ze stelde onder meer het volgende vast:

- in de bindstal stond een elftal runderen aangebonden met koorden. Dit kon gevaarlijk zijn aangezien de runderen zeer schuw waren en het risico bestond dat ze zich uit schrik zouden verhangen. Er waren ook een vijftal kalveren in de stal. Omdat de dieren zo schuw waren, ging de controleur niet tot achteraan in de stal.
- De dieren hadden geen water. Er waren geen automatische drinkbakken noch was er een alternatief (zoals bv. een emmer of een pot) waarbij ze permanent toegang hadden tot

voldoende drinkwater. De beklaagde had aan het FAVV wel meegedeeld dat hij de dieren tweemaal per dag een emmer met water bracht.

- Er werd materiaal aangetroffen waaraan de dieren zich konden kwetsen, meer bepaald hing er een plank met uitstekende nagels aan de muur waaraan de kalveren die los liepen, zich konden bezeren. Bij de controle door het FAVV bleken de dieren in het donker gestald te zijn. Tijdens de controle door de Inspectie Dierenwelzijn brandde het licht wel.
- Rechts van de bindstal was er een stal met daarin zes bruine runderen die zich op een ganse berg mest bevonden. Het ligbed was maar net aanvaardbaar. De dieren hadden geen water.
- In een andere stal bevonden zich een negental runderen. Het dak van die stal was deels ingestort. Het ligbed was veel te nat. De vacht van de dieren was bevuild.

De Inspectie Dierenwelzijn maakte foto's van al deze vaststellingen.

Met behulp van _____ stelde de beklaagde zich in regel en verhielp hij in de loop van de daarop volgende weken de vastgestelde tekortkomingen (p. 19 t.e.m. 22 strafdossier).

Bij verhoor op 25 januari 2024 verklaarde de beklaagde dat de dieren in de bindstal slechts tijdelijk vastgemaakt waren, omdat het regende. Hij bond ze zeker niet dagelijks aan koorden, maar er waren problemen met de afspanning van de weide en de weide was overstroomd. Het was volgens hem normaal dat de runderen bang waren, omdat ze alleen hem kenden. Er was geen gevaar voor verhangings. Doordat de Inspectie Dierenwelzijn foto's maakte met een flits, raakten een kalf en een volwassen koe gewond. Het kalf is hierdoor verdronken in de drinkput, de koe moest worden afgemaakt door de dierenarts. De drinkbak was door het vriesweer kapot en was bij de hersteller. Hij had de runderen op regelmatige tijdstippen water gebracht. Hij was een dierenliefhebber, geen dierenbeul. Op het ogenblik van de controle was hij bezig om de stal waar de dieren op mest stonden, uit te mesten. De kruiwagen met mest stond voor de deur en na het uitmesten had hij de stal ingestrooid. Wat het deels ingestorte dak betreft, dit was een verzekeringskwestie samen met een erfeniskwestie, waardoor hij de schade die het gevolg was van een storm, niet had kunnen herstellen. Hij beseftte dat hij het dak op eigen kosten zou moeten herstellen, als hij nog runderen in die stal wilde houden. Hij was niet bereid om de voorgestelde minnelijke schikking te betalen, omdat de Inspectie Dierenwelzijn "*slechts een halve observatie deed*".

3.2 Op 26 maart 2024 voerde de Inspectie Dierenwelzijn een nieuwe controle uit op de boerderij van de beklaagde. Ze deed toen de volgende vaststellingen:

- in de stal links ten opzichte van het woonhuis, waarvan het dak deels was ingestort, bevonden zich twee runderen waarvan het verblijf voor een deel was ondergelopen en waarvan het ligbed veel te nat was. De vacht van deze dieren was bevuild.
- In de bindstal recht tegenover het woonhuis liepen twee kleine en twee oudere kalveren los, drie koeien stonden aangebonden. Het was er zeer donker. Er brandde geen kunstlicht. De koeien stonden gebonden met strokoorden. Bij één koe stonden deze koorden vrij gespannen rond de hals, bij de twee anderen zaten de koorden wat losser. Het gebruik van strokoorden brengt een gevaar voor verhangingsdood mee, anderzijds bestaat de kans dat deze koorden ingroeien of insnijden.
- In de bindstal lagen verschillende houten planken en een autoband waaraan de dieren zich konden kwetsen. De plank met nagels die bij de vorige controle werd opgemerkt, was verwijderd.

De dieren hadden geen drinkwater.

- In de stal waar zich vroeger de bruine runderen bevonden, stond nu slechts één rund. Het dier bevond zich op een ganse berg mest. De stal was nog niet uitgemest. Het ligbed was onvoldoende droog. Het dier had wel water ter beschikking in een pot.
- Op een stuk weide rechts van de stallen stonden vijf runderen vlakbij de omheining. Die omheining was zeer gebrekkig. Ook de omheining van de weide langs de straatkant was gebrekkig: op verschillende plaatsen was de prikkeldraad los en voldeed die niet meer.

De Inspectie Dierenwelzijn illustreerde ook deze vaststellingen met foto's (p. 26 t.e.m. 53 strafdossier).

De beklaagde ging niet in op de uitnodiging tot verhoor.

4.1 De beklaagde zet in het grievenformulier en het daarbij gevoegd met de hand geschreven document uiteen dat de eerste rechter artikel 780, 3° Gerechtelijk Wetboek zou hebben geschonden en dat het vonnis van 21 november 2024 nietig zou zijn, aangezien de eerste rechter niet heeft geantwoord op alle middelen en argumenten die hij aanbracht op de rechtszitting.

Artikel 780, 3° Gerechtelijk Wetboek luidt als volgt: *"Het vonnis bevat, op straffe van nietigheid, behalve de gronden en het beschikkend gedeelte: (...) 3° het onderwerp van de vordering en het antwoord op de overeenkomstig artikel 744, eerste lid, uiteengezette middelen van partijen."*

Artikel 780 Gerechtelijk Wetboek is niet van toepassing in strafzaken. Bovendien verwijst dit artikel wat de uiteengezette middelen van partijen betreft, naar de middelen uiteengezet in schriftelijke conclusies. De beklaagde legde in eerste aanleg geen geschreven conclusies

neer. De eerste rechter was niet verplicht om te antwoorden op de argumenten die de beklaagde louter mondeling, bij de behandeling van de zaak, aanbracht. Ook het hof is daartoe niet gehouden. Het hof zal hierna wel de middelen van de beklaagde beantwoorden zoals hij die uiteenzette in het grievenformulier en het daaraan gehechte handgeschreven document.

4.2 Uit de vaststellingen van de Inspectie Dierenwelzijn, zoals weergegeven in de processen-verbaal, geïllustreerd met foto's en zoals hoger in de randnummers 3.1 en 3.2 beschreven, volgt dat de feiten van de telastleggingen A.1 en A.2 zonder twijfel bewezen zijn. Niets laat toe te besluiten dat de Inspectie foute vaststellingen zou hebben gedaan, of zoals de beklaagde het in zijn verhoor van 25 januari 2024 noemde, *"maar een halve observatie deed"*. De vaststellingen van de Inspectie hebben trouwens bewijskracht tot het tegenbewijs is geleverd (art. 34, § 3, Dierenwelzijnswet, sinds 1 januari 2025 art. 64 Vlaamse Codex Dierenwelzijn) en de beklaagde levert dit tegenbewijs niet.

Het schuldbestanddeel van de aan de beklaagde te last gelegde misdrijven bestaat in dit geval uit (algemeen) opzet, dit is het wetens en willens aannemen van een strafbare gedraging. De rechter kan het bestaan van dit opzet afleiden uit het door de dader gepleegde materiële feit en de vaststelling dat dit feit hem kan worden toegerekend, wat het hof in dit geval doet. Het is dus zonder relevantie dat de beklaagde handelde *"zonder kwaadwillig inzicht of kwaadwillig opzet"*.

De beklaagde maakt rechtvaardiging, schuldonthefing en niet-toerekeningsvatbaarheid niet enigszins aannemelijk. Zo voert hij aan dat de straten langs zijn erf onder water stonden en dat zijn stallen onder water liepen, doordat de gemeente van de provincie West-Vlaanderen verkreeg dat de Krekebeek met zes meter werd verbreed, om het onderlopen van bepaalde straten te vermijden. Daardoor zou een flessenhals zijn ontstaan zodat het water werd opgehouden in het overstromingsgebied tussen Kortemark en Handzame, waardoor de Waterhoenbeek uitmondend in de Krekebeek gelegen langs zijn erf, zou zijn overstroomd. Twee van zijn stallen zouden zijn ondergelopen door het regenwater dat er via afvoerbuizen onder passeerde. De beklaagde staft die beweringen op geen enkele manier. Bovendien gaat hij er aan voorbij dat de meeste feiten opgesomd in de telastleggingen A.1 en A.2, uit hun aard niets te maken hebben met ondergelopen stallen of weiden. Het hof verwijst onder meer naar de afwezigheid van drinkwater, de aanwezigheid van kwetsend materiaal en het aanbinden van runderen met koorden. Dat het in bepaalde stallen te vochtig was waardoor de runderen niet over een droog ligbed beschikten, is volgens het hof het gevolg van het feit dat het dak ervan was ingestort, wat de beklaagde naliet om te herstellen, of omdat er teveel mest in de stallen aanwezig was.

Dat de jongste kalveren en hun moeders op stal werden gezet in stallen die daar normaal niet voor bestemd waren opdat ze niet zouden verdrinken, ontslaat de beklaagde evenmin van zijn schuld. De beklaagde moest ervoor zorgen dat de stallen die hij gebruikte, geschikt waren om zijn runderen op een verantwoorde en veilige manier te huisvesten.

De beklaagde houdt voor dat zijn dieren en ook hijzelf ziek zijn geworden doordat ze bij de verschillende controles besmet raakten met ziektes, "meegebracht" door de controleurs. Dit is niet alleen niet aannemelijk, het doet ook niets af aan de vaststellingen van de Inspectie Dierenwelzijn zoals hoger weergegeven, en dus aan de schuld van de beklaagde aan de telastleggingen. Hetzelfde geldt voor de (onduidelijke) bewering van de beklaagde dat hij geen gelegenheid kreeg voor een nieuwe datum voor vertrouwelijk overleg.

Het gegeven dat het openbaar ministerie geen gevolg zou hebben gegeven aan de vaststellingen van de controleur van het voedselagentschap neemt niet weg dat de vaststellingen van de Inspectie Dierenwelzijn juist zijn en dat hieraan wel gevolg werd gegeven, onder de vorm van een (terechte) strafrechtelijke vervolging van de beklaagde.

Het hof neemt aan dat de beklaagde met goede intenties voor zijn dieren trachtte te zorgen, maar stelt vast dat hij in er niet in is geslaagd om zijn dieren passend te verzorgen en te huisvesten.

De eerste rechter heeft de beklaagde terecht schuldig verklaard aan de telastleggingen A.1 en A.2. Het hof bevestigt deze beslissing.

5. Sinds 1 januari 2025 zijn de feiten van de telastleggingen A.1 en A.2 omschreven in artikel 10, § 1, Vlaamse Codex Dierenwelzijn, strafbaar gesteld door artikel 66 van diezelfde Codex. De straffen zijn dezelfde gebleven, namelijk een gevangenisstraf van acht dagen tot vijf jaar en/of met een geldboete van 52 tot 100.000 euro.

6. De beklaagde pleegde de feiten van de telastleggingen A.1 en A.2 met eenzelfde misdadig opzet, zodat het hof voor ze samen slechts één straf toepast (art. 65, eerste lid, Strafwetboek).

De beklaagde is eenjarige man met een blanco strafregister. Op de rechtszitting van het hof verklaarde hij al jarenlang landbouwer te zijn, voordien was hij postmeester.

De door de beklaagde gepleegde inbreuken op de dierenwelzijnswetgeving wijzen op een gebrek aan passende aandacht voor de behoeften, noden en het welzijn van de dieren die hij onder zijn hoede had. Dieren zijn levende wezens met gevoel en specifieke behoeften. Ook zij genieten bijzondere bescherming en maken aanspraak op de nodige zorg.

Artikel 7 Strafwetboek schrijft de strafdoelstellingen voor die de rechter in overweging moet nemen bij de keuze van de straf en het bepalen van de strafmaat. Deze strafdoelstellingen bestaan in het uiting geven aan de maatschappelijke afkeuring ten aanzien van de overtreding van de strafwet, de bescherming van de maatschappij, het bevorderen van het herstel van het maatschappelijk evenwicht en het herstel van de door het misdrijf veroorzaakte schade en het bevorderen van de maatschappelijke rehabilitatie en re-integratie van de dader. De rechter moet zoeken naar een rechtvaardige proportionaliteit tussen het misdrijf en de straf.

Rekening houdend met deze strafdoelen, is de geldboete die de eerste rechter oplegde, de voor de beklaagde meest gepaste straf. Ze houdt er ook rekening mee dat de beklaagde niet van slechte wil is, maar dat de uitbating van het bedrijf hem boven het hoofd gegroeid is. Rekening houdend met zijn blanco strafrechtelijk verleden verleent het hof hem net als de eerste rechter uitstel voor de helft van de boete. De beklaagde voldoet daarvoor aan de wettelijke voorwaarden.

De geldboete is nog te vermeerderen met 70 deciemmen (x acht). De vervangende gevangenisstraf die het hof voorziet, spoort de beklaagde er voldoende toe aan om de geldboete te betalen.

7. Het openbaar ministerie vorderde om de beklaagde levenslang te verbieden dieren te houden en om dit verbod te koppelen aan een dwangsom.

Sinds 1 januari 2025 is het verbod om dieren te houden als veiligheidsmaatregel opgenomen in artikel 68, 3° Vlaamse Codex Dierenwelzijn. De duur ervan is nog steeds dezelfde als deze voorzien door het vroegere artikel 40 van de Dierenwelzijnswet, zoals gewijzigd bij decreet van 4 februari 2022.

Uit proces-verbaal (bijkomende stukken van het openbaar ministerie – zie procedurekafte hoger beroep) blijkt dat de Inspectie Dierenwelzijn op 24 maart 2025 opnieuw langsging bij de beklaagde. De Inspectie stelde toen onder meer het volgende vast:

- de omheining van de weide achteraan op het erf, tegenover het huis, was nog steeds stuk. In de uitgestrekte weides stonden verschillende runderen en paarden samen gehuisvest die van de ene naar de andere weide lopen. Er is geen toezicht op wat gedekt wordt door welk dier. De dieren waren mensenschuw en gedroegen zich als wilde dieren. Verschillende stieren stonden te blazen en te dreigen.
- Op de weides lag overal materiaal verspreid dat daar niet thuishoorde en waaraan de dieren zich konden kwetsen, waaronder stukken losse prikkeldraad, allerlei ijzer, stukken beton, stenen, koorden, enz.
- Twee stieren liepen mank. Verschillende runderen hadden huidletsels. In een weide lag een rund neer dat op 6 maart 2025 had gekalfd, wat de beklaagde te laat had opgemerkt. Sinds het had gekalfd, kon het niet meer opstaan. Het dier lag met zijn achterste in een hoop mest en had geen water of voedsel ter beschikking. Het lag ook niet beschut.
- Op de weides lag overal niet verwerkte mest, wat niet gezond was voor de dieren.
- In de bindstal was het te donker voor de dieren. Er brandde ook geen kunstlicht.

- In een stal nabij de woning zaten zeven stieren opgesloten. Het dak van de stal was deels ingestort. Er lag een hele dikke laag veel te natte mest. De dieren hadden geen droog ligbed.

Nazicht bij Rendac leerde dat er bij de beklaagde tijdens het eerste trimester van 2025 negen dode dieren werden opgehaald. Op een totaal van 44 runderen (volgens de beklaagde) is dit 20 %, wat volgens de Inspectie Dierenwelzijn enorm hoog is.

Deze vaststellingen, geïllustreerd door foto's van de inspectiedienst, tonen aan dat de beklaagde er anders dan na de vaststellingen van 17 januari 2023 niet is in geslaagd om zich te herpakken. Mogelijk mee als gevolg van eigen gezondheidsproblemen is de beklaagde volgens het hof blijvend niet langer in staat om op een adequate manier in te staan voor de zorg van dieren. Het hof willigt de vordering van het openbaar ministerie tot het opleggen van een levenslang verbod daarom in, maar maakt een uitzondering voor één gezelschapsdier.

Terecht vorderde het openbaar ministerie dat het hof een dwangsom zou koppelen aan de naleving van het verbod. Nu hij zich bijzonder hardleers heeft getoond en de verschillende waarschuwingen die hij van de Inspectie Dierenwelzijn kreeg niet tot een duurzame gedragsverandering hebben geleid, is een dwangsom noodzakelijk om de beklaagde ervan te overtuigen zich te houden aan het opgelegde verbod.

Aangezien het verbod tot het houden van dieren een veiligheidsmaatregel is en geen straf, moet het hof niet vermelden dat de beslissing om dit verbod uit te breiden in de tijd, al of niet met eenparige stemmen is genomen.

8. De beklaagde is gehouden tot de kosten, in de beide aanleggen aan de zijde van het openbaar ministerie begroot zoals hierna bepaald.

Veroordeeld tot een correctionele hoofdstraf moet de beklaagde de bijdrage betalen van 25 euro tot financiering van het bijzonder Fonds tot hulp aan de slachtoffers van opzettelijke gewelddaden en aan de occasionele redders (art. 29 van de wet van 1 augustus 1985 houdende fiscale en andere bepalingen). Deze bijdrage, die een eigen aard heeft en geen straf inhoudt, wordt vermeerderd met 70 deciemmen tot 200 euro, en dit ongeacht de datum van de bewezen verklaarde feiten.

Met toepassing van artikel 91 koninklijk besluit van 28 december 1950 houdende het algemeen reglement op de gerechtskosten in strafzaken veroordeelt het hof de beklaagde tot de vaste vergoeding voor de kostprijs van het verloop van de strafprocedure, die geïndexeerd 61,01 euro bedraagt. Met toepassing van diezelfde bepaling verhoogt het hof de kosten in hoger beroep met 10 %.

Overeenkomstig artikel 4, § 3 en artikel 5, § 1, wet van 19 maart 2017 tot oprichting van een Begrotingsfonds voor de juridische tweedelijsbijstand, veroordeelt het hof de beklaagde

ook tot het betalen van een bijdrage aan het Begrotingsfonds voor de juridische tweedelijsbijstand, die sinds 1 maart 2025 na indexatie 26 euro bedraagt.

Toegepaste wetsartikelen:

Het hof maakt toepassing van de hiervoor aangehaalde artikelen en van de artikelen:

- 211 Wetboek van Strafvordering,
- 24 van de wet van 15 juni 1935 op het gebruik der talen in gerechtszaken.

Beslissing van het hof:

Het hof,

rechtsprekend op tegenspraak,

verklaart de beroepen ontvankelijk en beslist over de grond ervan als volgt:

op strafgebied:

verklaart de beklaagde _____ schuldig aan de feiten van de telastleggingen A.1 en A.2 en veroordeelt hem hiervoor tot een **geldboete** van 100 euro, met deciemmen gebracht op **800 euro**, of een vervangende gevangenisstraf van acht dagen;

verleent de beklaagde _____ gewoon uitstel voor de helft van de geldboete, gedurende een proeftermijn van drie jaar;

legt de beklaagde _____ **levenslang** het **verbod** op tot **het houden van dieren**, met uitzondering van één gezelschapsdier, onder verbeurte van een dwangsom van 100 euro per dag bij overtreding van dit verbod, met een maximum van 20.000 euro aan te verbeuren dwangsommen;

veroordeelt de beklaagde _____ tot betaling van een bedrag van 25 euro, vermeerderd met 70 deciemmen en zo gebracht op 200 euro als bijdrage tot de financiering van het fonds tot hulp aan de slachtoffers van opzettelijke gewelddaden en aan de occasionele redders;

veroordeelt de beklaagde _____ tot betaling van een bedrag van 61,01 euro als vergoeding voor de kostprijs van het verloop van de strafprocedure;

veroordeelt de beklaagde _____ tot betaling van een bijdrage van 26 euro aan het Begrotingsfonds voor de juridische tweedelijsbijstand;

veroordeelt de beklaagde _____ tot betaling van de kosten van de strafvordering, voor het openbaar ministerie begroot op 35,80 euro in eerste aanleg en 94,94 euro in beroep.

Kosten eerste aanleg: € 35,80

Kosten beroep:

Afschrift vonnis:	€ 12,00
Afschriften akten HB:	€ 6,00
Opstelrecht ber. bekl.:	€ 35,00
Dagv. bekl.:	€ 33,31

€ 86,31

+ 10 % : € 8,63

Totaal : € 94,94

Dit arrest is gewezen te Gent door het hof van beroep, tiende correctionele kamer, samengesteld uit raadsheer _____ als waarnemend kamervoorzitter, raadsheren _____ die mede over de zaak heeft beraadslaagd en in de onmogelijkheid verkeert het arrest te ondertekenen (art. 785 Ger.W.) en in openbare rechtszitting van **7 november 2025** uitgesproken door wnd. kamervoorzitter _____ in aanwezigheid van _____, advocaat-generaal, met bijstand van griffier _____